

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.968 van 1 maart 2016
in de zaak A. 210.756/X-16.390.**

In zake : 1. de INSTELLING VOOR MORELE DIENSTVERLENING
 VAN DE CENTRALE VRIJZINNIGE RAAD OOST-
 VLAANDEREN
 2. de VZW UNIE VRIJZINNIGE VERENIGINGEN
 3. de VZW CENTRALE RAAD DER NIET-CONFESSIELE
 LEVENSBSCHOUWELIJKE GEMEENSCHAPPEN VAN
 BELGIE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Aube Wirtgen en Hans Plancke
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Louizalaan 99
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de PROVINCIE OOST-VLAANDEREN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Frank Judo
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 15 november 2013, strekt tot de
nietigverklaring van “de ‘Principebeslissing’, die in zitting van 29 augustus 2013
door de Deputatie van de Provincie Oost-Vlaanderen is genomen en die bedoeld
is om de uitgaven van de Provincie Oost-Vlaanderen in de dossiers van de
Instelling Morele Dienstverlening van de Centrale Vrijzinnige Raad Oost-
Vlaanderen beter te beheersen”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 februari 2016.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Aube Wirtgen, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Tim Souverijns, die *loco* advocaat Frank Judo verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Juridisch kader en feiten

3. De wet van 21 juni 2002 ‘betreffende de Centrale Raad der niet-confessionele levensbeschouwelijke gemeenschappen van België, de afgevaardigden en de instellingen belast met het beheer van de materiële en

financiële belangen van de erkende niet-confessionele levensbeschouwelijke gemeenschappen' (hierna: de wet van 21 juni 2002) erkent in artikel 3 de Centrale Raad der niet-confessionele levensbeschouwelijke gemeenschappen van België (hierna: Centrale Vrijzinnige Raad), derde verzoekster, als vertegenwoordiger van de niet-confessionele levensbeschouwelijke gemeenschappen die er deel van uitmaken, in hun betrekkingen met de burgerlijke overheid.

Artikel 5 voorziet erin dat in de hoofdplaats van elke provincie een "instelling voor morele dienstverlening van de Centrale Vrijzinnige Raad" wordt opgericht (hierna: PIMD), zijnde een instelling van publiekrechtelijke aard die belast is met het beheer van de materiële en financiële belangen van de erkende niet-confessionele levensbeschouwelijke gemeenschap en de erkende centra voor morele dienstverlening op het grondgebied van de provincie. Voor de provincie Oost-Vlaanderen is eerste verzoekster erkend.

Tot de inkomsten van de provinciale instellingen voor morele dienstverlening van de Centrale Vrijzinnige Raad behoren gelet op artikel 26 onder meer de toelagen van de provincie om de lasten van de instelling als bedoeld in artikel 27 te dekken in geval van ontoereikende inkomsten.

Overeenkomstig artikel 32 moet de begroting van eerste verzoekster aan de provinciegouverneur worden toegezonden. Artikel 33 schrijft voor dat de gouverneur de begroting, na het advies van de provincieraad te hebben ingewonnen, naar de Centrale Vrijzinnige Raad stuurt, die de begroting goedkeurt en terugzendt aan de gouverneur. Waarna de begroting wordt onderworpen aan de in artikel 34 bedoelde goedkeuring van de minister van Justitie die, behoudens materiële vergissing, de artikelen van de uitgaven houdende de organisatie en de werking van de niet-confessionele morele dienstverlening niet kan wijzigen. Artikel 36 bepaalt dat de Koning beslist over een beroep tegen de beslissing van de minister van Justitie, met dien verstande dat de begroting niettemin geacht wordt te zijn goedgekeurd voor wat de niet-betwiste artikelen betreft.

4. In een nota van 20 juni 2013 doet de dienst Juridische Aangelegenheden & Bestuurszaken van de provincie Oost-Vlaanderen een aantal voorstellen aan de deputatie van de provincieraad om, net als voor de verschillende eredienstbesturen, ook inzake de “georganiseerde vrijzinnigheid” de uitgaven van de provincie in de toekomst beter te beheersen. Gevraagd wordt inzonderheid:

- “Wenst de Deputatie dat er in de toekomst regelmatig (2 maal per jaar) een overleg wordt georganiseerd tussen een afvaardiging van de Deputatie enerzijds en een afvaardiging van de PIMD anderzijds, dit naar het voorbeeld van de decretale verplichting voor de verschillende erkende eredienstbesturen?”

- “Wenst de Deputatie in de toekomst (d.w.z. met ingang van 1 januari 2015) een plafonnering van de toelage die door de provincie moet worden betaald aan de PIMD? [...] Zo ja, gaat de Deputatie akkoord met het voorstel van de dienst om de toelage voor de volgende 6 jaar (2015-2020) te beperken op basis van het laagste cijfer van 2 criteria per jaar (het berekende gemiddelde tekort en een plafond van 70 % van de berekende gemiddelde uitgaven), en dit cijfer te hanteren als richtsnoer in het kader van de adviesbevoegdheid van de Deputatie/Provincieraad en in het kader van het eventueel overleg met de provincie (zie de vorige vraag)?”

Ter zitting van 29 augustus 2013 beantwoordt de deputatie de vragen positief.

De “principebeslissing” wordt aan eerste verzoekster meegedeeld met een brief van 17 september 2013.

In een brief van 2 december 2013 bevestigt eerste verzoekster haar “wil om een overlegvergadering te plannen voorafgaand aan de opmaak van [de] jaarlijkse begroting, teneinde de nodige transparantie te bieden aan de provinciale overheid m.b.t. [haar] financieel beleid”. Voorts geeft zij voorbeelden die ertoe strekken haar “politiek van besteding van de [...] toegekende dotaties als ‘zeer zuinige huisvader’ te argumenteren en te bewijzen”. Zij verklaart ten slotte te hopen dat zij de deputatie ervan kan overtuigen “om de artikelen uit de principebeslissing van 29 augustus 2013 die van toepassing zijn voor de Instelling voor Morele Dienstverlening, zonder voorwerp te verklaren”.

De deputatie antwoordt op 13 maart 2014 dat zij op prijs stelt dat de PIMD met een overleg heeft ingestemd. Zij voegt er aan toe:

“We wensen evenwel uw aandacht te vestigen op het feit dat de beslissing van 29 augustus 2013 louter bedoeld is als richtsnoer om voornoemd overleg te faciliteren. Tijdens dit overleg, dat de begroting 2015 tot voorwerp zal hebben, zal de PIMD ruimschoots in de mogelijkheid gesteld worden toe te lichten wat haar noden zijn met betrekking tot het kwaliteitsvol uitoefenen van haar wettelijke opdracht. Het is pas na dit overleg dat de adviesprocedure gestalte zal krijgen. De beslissing van 29 augustus 2013 vormt dan ook louter een voorbereiding op dit overleg en op het door de provincieraad te verlenen advies. Zij determineert in geen geval de inhoud van dit overleg en van het advies van de provincieraad.

In deze optiek is, gelet op de aard van de beslissing, een intrekking van het richtsnoer zoals gevraagd voorbarig en dus zonder voorwerp.”

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van de partijen

5. De verwerende partij werpt in de memorie van antwoord tegen dat het beroep bij gebrek aan grievende beslissing onontvankelijk is.

Toegelicht wordt, samengevat, dat de bestreden beslissing enkel het principieel antwoord van de deputatie bevat op een aantal vragen die kaderen binnen een voorstel om tot een betere beheersing van de uitgaven van de provincie voor de erediensten en de georganiseerde vrijzinnigheid te komen. Dat voorstel houdt geen bindende beslissingen in, maar alleen een voorstel tot overleg en een voorstel van beheersing dat tijdens dit overleg door de bevoegde overheid als richtsnoer kan worden gebruikt. De bestreden beslissing heeft geen directe rechtsgevolgen voor verzoeksters. De voorbereiding door de deputatie laat de uiteindelijke adviesbevoegdheid van de provincieraad onverkort bestaan. Het verzoekschrift viseert een louter principiële beslissing die de uiteindelijke beslissing slechts voorbereidt, maar niet determineert.

6. Verzoeksters dupliceren in de memorie van wederantwoord dat de bestreden beslissing een eenzijdige administratieve rechtshandeling van

reglementaire aard is die rechtsgevolgen beoogt. Zij betwist niet dat het richtsnoer dat de bestreden beslissing vooropstelt *an sich* niet bindend is, maar dat belet niet dat de principebeslissing om een richtsnoer te hanteren concrete rechtsgevolgen sorteert ten aanzien van verzoeksters. De beslissing houdt in dat welbepaalde marges zullen worden gehanteerd in het kader van het besluitvormingsproces van de provincieraad, die noodzakelijkerwijs mee de besluitvorming door de minister zullen bepalen. Eerste verzoekster zal voortaan telkenmale opnieuw de provinciale instanties ervan moeten overtuigen geen toepassing te maken van het onwettige richtsnoer om een onwettige aftopping van de tussenkomst van de provincie in haar uitgaven te voorkomen. Die situatie verschilt fundamenteel van de situatie waarin geen met de wet strijdige richtsnoeren worden gebruikt, maar louter toepassing van de wet van 21 juni 2002 wordt gemaakt “waarbij enkel het kwalitatief criterium speelt of de kosten noodzakelijk zijn voor niet-confessionele morele dienstverlening”.

Daarenboven blijkt uit de woordkeuze in de bestreden beslissing en in de brief van 17 september 2013 dat de verwerende partij de bedoeling had een bindende beslissing te nemen.

7. In de laatste memorie beklemtonen verzoeksters dat de bestreden bestuurshandeling in werkelijkheid enkele nieuwe normen aan de rechtsorde toevoegt die de basis zullen vormen om over een concreet dossier te beslissen. Namelijk zullen welbepaalde marges worden gehanteerd in het kader van het besluitvormingsproces van de provincieraad.

De omstandigheid dat het richtsnoer van aard zou zijn om het beleid van de verwerende partij voorspelbaar te maken en verzoeksters in de gelegenheid stelt op de individuele beslissingen van de verwerende partij te anticiperen, neemt volgens hen “helemaal niet” de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing weg. Dit geldt ook voor het feit dat de verwerende partij, ongeacht de principiële toepassing van het richtsnoer, nog steeds alle gegevens van het dossier aan de wettelijke vereisten zal moeten blijven toetsen: de in de bestreden bestuurshandeling vervatte normen beogen nu eenmaal die wettelijke

vereisten te overtreden; de verwerende partij heeft uitdrukkelijk beslist de toelagen te plafonneren en heeft ook beslist welk kwantitatief criterium daarbij gebruikt zal worden.

Overigens wijzen, naar de mening van verzoeksters, de feiten uit dat de deputatie en de provincieraad de bestreden principebeslissing “onverkort en zonder meer toe passen als een bindende regel waardoor de inhoud van de door hen te nemen beslissingen over de jaarrekening en de begroting van [eerste verzoekster] in wezen reeds van tevoren is vastgesteld”. Verzoeksters verwijzen in dit verband naar hun stukken 22 tot 25.

Oordelen, aldus nog de verzoeksters, dat de bestreden bestuurshandeling geen aanvechtbare eenzijdige administratieve rechtshandeling is, “komt er in werkelijkheid op neer dat een rechtzoekende die zich geconfronteerd ziet met het invoeren van kennelijk onwettige normen daartegen geen rechtsmiddel kan instellen, maar de verdere toepassing van die normen moet afwachten alvorens daartegen (misschien) in rechte te kunnen optreden”. Dit betekent dat aan verzoeksters het recht op toegang tot de rechter wordt ontzegd. In de zienswijze dat hun beroep als onontvankelijk moet worden beschouwd, is er volgens hen aanleiding toe om het Grondwettelijk Hof prejudicieel te ondervragen over de volgende vragen:

- “Schendt artikel 14, §1 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, artikel 13 van de Grondwet, op zich genomen en in samenhang gelezen met de artikelen 6.1 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, in zoverre het beroep tot vernietiging, ingesteld tegen een bestuurshandeling waarbij een administratieve overheid kennelijk onwettige normen opneemt - met als gevolg dat de rechtszoekenden op wie deze normen van toepassing zijn, voor diezelfde administratieve overheid telkens opnieuw moeten beargumenteren de kennelijk onwettige normen niet toe te passen bij het vervullen van haar wettelijke verplichtingen - onontvankelijk is, en de rechtzoekende aldus het recht wordt ontzegd om voor de rechter op te komen tegen een beslissing die de uitoefening van zijn rechten op onwettige wijze hindert, *a fortiori* wanneer blijkt dat die administratieve overheid de betrokken normen, daarbij handelend in strijd met de rechtspraak van de Raad van State, onverkort toepast als bindend?”

- “Schendt artikel 14, §1 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet,

op zich genomen en in samenhang gelezen met de artikelen 6.1, 13 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, in zoverre het beroep tot vernietiging, ingesteld tegen een bestuurshandeling waarbij een administratieve overheid kennelijk onwettige normen opneemt - met als gevolg dat de rechtszoekenden op wie deze normen van toepassing zijn, voor diezelfde administratieve overheid telkens opnieuw moeten beargumenteren de kennelijk onwettige normen niet toe te passen bij het vervullen van haar wettelijke verplichtingen - onontvankelijk is, en de rechtszoekende aldus het recht wordt ontzegd om voor de rechter op te komen tegen een beslissing die de uitoefening van zijn rechten op onwettige wijze hindert, *a fortiori* wanneer blijkt dat die administratieve overheid de betrokken normen, daarbij handelend in strijd met de rechtspraak van de Raad van State, onverkort toepast als bindend, terwijl het beroep tot vernietiging, ingesteld tegen een bestuurshandeling waarbij een administratieve overheid, buiten elk 'richtsnoer' om, op kennelijk onwettige wijze is opgetreden, wel ontvankelijk is?"

Beoordeling

8. Zoals verzoeksters ter terechtzitting bevestigen, is het ingediende beroep essentieel ingegeven door de weerslag die de bestreden beslissing heeft op de besluitvorming met betrekking tot de begroting van eerste verzoekster.

9. Naar eis van artikel 30 van de wet van 21 juni 2002 moet deze begroting worden opgemaakt overeenkomstig de modellen die door de Koning zijn vastgesteld en is het door de Koning vastgestelde 'algemeen reglement van de boekhouding van de instellingen belast met het beheer van de materiële en financiële belangen van de erkende niet-confessionele levensbeschouwelijke gemeenschappen en erkende centra voor morele dienstverlening' van toepassing.

Zoals door laatstgenoemd koninklijk besluit van 17 februari 2004 voorgeschreven, omvat de begroting de raming van alle ontvangsten en van alle uitgaven die tijdens het boekjaar kunnen worden verricht. Artikel 27 van de wet van 21 juni 2002 omschrijft de lasten die eerste verzoekster moet dragen. Artikel 26 voorziet erin dat haar inkomsten onder meer bestaan uit de toelagen vanwege de provincie om de lasten zoals vermeld in artikel 27 te dekken in geval van ontoereikende inkomsten.

Gelet op de artikelen 32 tot 36 moet de begroting in eerste instantie door eerste verzoekster, tezamen met alle stavingsstukken, worden bezorgd aan de provinciegouverneur, die de begroting en stavingsstukken na advies van de provincieraad naar de Centrale Vrijzinnige Raad stuurt. De Centrale Vrijzinnige Raad stelt de begroting definitief vast en zendt ze terug naar de gouverneur, die ze vervolgens aan de minister van Justitie doet toekomen, met het oog op diens goedkeuring. Een exemplaar van de begroting en de ministeriële goedkeuring wordt verzonden naar de Centrale Vrijzinnige Raad, de gouverneur en verzoekster. In geval van bezwaar is nog een beroep mogelijk tegen de beslissing van de minister van Justitie, waarover de Koning beslist.

10. Het blijkt niet dat het advies van de provincieraad bindend is. Dat wordt door verzoeksters ook niet beweerd.

Integendeel staft haar stuk 24 het zuiver voorbereidend, niet-bindend karakter van het advies. In dat stuk, het advies van de provincieraad van 17 juni 2015 bij de wijzing van verzoeksters begroting 2015/1, wijst de provincieraad erop dat hij de oorspronkelijk ingediende begroting 2015 op een vijftal artikelen wijzigde, maar dat vervolgens de Centrale Vrijzinnige Raad “alle wijzigingen integraal [heeft] teruggedraaid naar het oorspronkelijke bedrag”.

11. De thans bestreden beslissing is te situeren in het kader van de voorbereiding van dat niet bindend advies met betrekking tot de begrotingen van eerste verzoekster voor de jaren 2015-2020.

Met die beslissing wil de deputatie, zoals zij in haar brief van 17 september 2013 aan eerste verzoekster schrijft, de uitgaven van de provincie in de dossiers van onder anderen eerste verzoekster in de toekomst beter beheersen en de erkende eredienstbesturen en eerste verzoekster “zoveel mogelijk op gelijke wijze [...] behandelen, uiteraard voor zover dat wettelijk en decretaal mogelijk is”, aangezien immers “het wetgevend kader voor de erediensten een Vlaamse aangelegenheid is, geregeld in het Eredienstendecreet, terwijl de

regelgeving met betrekking tot de georganiseerde vrijzinnigheid federaal is gebleven”.

Concreet wil de deputatie, naar het voorbeeld van wat geldt voor de erkende eredienstbesturen, een regelmatig overleg met verzoekster “waar dan de nodige afspraken kunnen worden gemaakt”. Binnen het raam van dat overleg en van de daarop volgende provinciale adviesverlening, neemt de deputatie zich voor om “als richtsnoer” te gebruiken dat de toelage voor de volgende zes jaar beperkt wordt tot het laagste cijfer van twee criteria: het berekende gemiddelde tekort en een plafond van 70 % van de berekende gemiddelde uitgaven.

12. Dat de deputatie met de bestreden beslissing tot doel heeft een bindende norm in te voeren die dwingend een kwantitatieve beperking voor de begroting van eerste verzoekster oplegt, kan de Raad van State niet volgen. Alleen reeds de uitdrukkelijke kwalificatie van die kwantitatieve beperking als (slechts) een “richtsnoer” spreekt dat tegen.

13. Eerste verzoekster schrijft zelf dat het richtsnoer “an sich niet bindend is” en dat een richtsnoer nu eenmaal “per definitie een louter richtinggevend doch niet bindend karakter [heeft] ten aanzien van het eindresultaat”.

De Raad van State ziet het niet anders. Het bestreden richtsnoer is ertoe beperkt een resultaat voorop te stellen waarop de deputatie bij het overleg met eerste verzoekster wil aansturen, in de hoop met die openheid een gedegen, effectief overleg in de hand te werken. Of het richtsnoer daadwerkelijk iets oplevert, is afhankelijk van de afspraken waarin het overleg resulteert en heeft eerste verzoekster aldus zelf in de hand. Er is geen afspraak zonder haar akkoord of overeenkomst.

Op te merken is bovendien dat, waar het aangevochten richtsnoer van de deputatie uitgaat, het advies over de begrotingen 2015-2020 van

eerste verzoekster niet de deputatie toekomt, maar de provincieraad, die ter zake als enige bevoegd is. Wat deze provincieraad betreft, heeft de betrachting van de deputatie om de provinciale toelage ten behoeve van eerste verzoekster gedurende de volgende zes jaar binnen bepaalde grenzen te zien blijven, alleen de waarde van een vrijblijvende aanbeveling.

Onverminderd het vorige zou overigens hoe dan ook de provincieraad, indien hij ervoor kiest het richtsnoer van de deputatie tot het zijne te maken, het niet rechtmatig, zonder er de draagwijdte van te miskennen, kunnen opvatten en toepassen als een strakke, bindende regel ter “‘aftopping’ van de tussenkomst van de provincie in [de] uitgaven [van eerste verzoekster]”. In tegenstelling tot wat verzoeksters kennelijk vrezen, ontslaat het richtsnoer de provincieraad er allerminst van “de bepalingen van de Wet van 21 juni 2002 na te leven”.

14. Weliswaar laten verzoeksters in hun laatste memorie, met een verwijzing naar hun stukken 22 tot 25, uitschijnen dat de verwerende partij juist wél de principebeslissing om de toelage aan eerste verzoekster te plafonneren volgens kwantitatieve criteria “onverkort en zonder meer toe[past] als een bindende regel”.

Met de verwerende partij moet de Raad van State vaststellen dat dit hoegenaamd niet met de werkelijkheid strookt en dat integendeel de door eerste verzoekster voorgestelde bedragen gedeeltelijk werden afgewezen “omdat, enerzijds, voor heel wat bedragen de noodzakelijke band met de wettelijke opdracht van de PIMD, namelijk het verstrekken van niet-confessionele morele dienstverlening, niet of onvoldoende aangetoond was, en, anderzijds, omdat er kosten van de Unie van Vrijzinnige Verenigingen (tweede verzoekende partij) werden doorgerekend, terwijl de provincie wettelijk gezien alleen maar moet tussenkomen in de tekorten in de werking van de provinciale instelling als dusdanig”.

Geen spoor is ervan te vinden dat de provincieraad zich heeft gedragen alsof hij een bindend voorschrift had toe te passen om de toelage voor eerste verzoekster in de jaren 2015-2020 beperkt te houden tot het laagste cijfer van hetzij het berekende gemiddelde tekort, hetzij 70 % van de berekende gemiddelde uitgaven.

15. Anders dus dan verzoeksters beweren, is de bestreden beslissing om de toelage aan eerste verzoekster “voor de volgende 6 jaar (2015-2020)” te plafonneren, geen “eenzijdige administratieve rechtshandeling van reglementaire aard”. Ze is noch reglementair van aard, noch brengt ze, als zodanig, dadelijk werkende rechtsgevolgen voor verzoeksters mee. Ze kadert in de, op zich vrijblijvende, voorbereiding van een advies dat zelf louter voorbereidend is ten aanzien van de vaststelling en goedkeuring van de begrotingen van eerste verzoekster voor de jaren 2015-2020.

Een dergelijke voorbereidende beslissing is niet voor vernietiging vatbaar.

16. In de prejudiciële vragen die verzoeksters voorstellen aan het Grondwettelijk Hof voor te leggen, gaan zij ervan uit dat de bestreden beslissing een “norm” bevat en dan bovendien nog een norm die de verwerende partij “onverkort toepast als bindend”.

Hiervoor is evenwel gezien dat het voornemen van de deputatie om het gewraakte richtsnoer te hanteren in het kader van het overleg en de adviesverlening over de begroting 2015-2020 van eerste verzoekster, geenszins een “norm” uitmaakt die uit zichzelf de rechtssituatie van verzoeksters wijzigt en ook niet als dusdanig wordt gehanteerd.

In dit licht doet het antwoord op de vragen niet ter zake voor de oplossing van het beroep en komen de vragen als niet prejudicieel voor. Ze worden dan ook niet gesteld.

17. De conclusie is dat de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep gegrond is.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 525 euro, elk voor een derde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van een maart 2016, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust